

EEN EXTRA WENS VOOR
KERST

KATHRYN FREEMAN

EEN EXTRA WENS
voor kerst

Kathryn Freeman

ISBN 9789403909950

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *A second Christmas wish*

Copyright © 2016. Kathryn Freeman / Choc Lit

The moral rights of the author have been asserted

© 2026 voor de Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit / Bewerking: Jen Minkman

Vertaling: Nikki Greveling

Eindredactie: Cathinca van Sprundel

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

PROLOOG

EERSTE KERSTDAG, BIJNA DRIE JAAR
GELEDEN

Het was zó stil in de eetkamer dat Melissa kon horen hoe haar mes het bord raakte, terwijl ze haar kalkoen in stukjes sneed. Waarom zei Lawrence in hemelsnaam niets tegen zijn ouders? Waarom zat hij daar maar met een gezicht dat op onweer stond?

Ze keek naar haar schoonouders. Aantrekkelijk, maar kil en afstandelijk. Geen wonder eigenlijk dat Lawrence niet met ze kon praten. Zijn ouders waren opgegroeid in een tijd waar de heer en vrouw des huizes nog een strak regime hanteerden. Toen gasten die net te ver gingen nog tot stilte werden gebracht met een scherpe opmerking en een strenge blik. Toen kinderen alleen gezien mochten worden en niet gehoord.

Lawrence was op weg om net zoals zijn ouders te worden.

Naast haar begon William onrustig te worden. Hij kon niet stilzitten en schopte met zijn benen onder de tafel.

‘Eet eens door, lieverd,’ fluisterde ze.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geen honger.’

Lawrence’ donkere blik vloog naar hen over de tafel en

William bevroor. Melissa raakte zijn hand geruststellend aan. 'Oké, als je echt vol zit dan moet je netjes wachten tot iedereen klaar is met eten.'

'Hij eet slecht,' zei Lawrence' moeder afkeurend. 'Je moet streng zijn.'

Melissa beet op de binnenkant van haar wang en deed haar best om de controle te behouden. 'Het is kerst. William mag doen wat hij wil op zo'n speciale dag, vind je niet?'

'Je mag niet toegeven bij kinderen, dan denken ze dat je dat zal blijven doen,' antwoordde ze voordat haar blik naar haar zoon ging. 'Waarom ben je zo stil, Lawrence? Smaakt de kalkoen je niet?' Lawrence liet zijn mes en vork op zijn bord kletteren en dronk zijn derde glas wijn leeg. 'Ik heb geen zin in droge kalkoen,' verkondigde hij met een kwade blik op Melissa.

'Het spijt me,' fluisterde ze. Toen beet ze op haar lip, boos op zichzelf dat ze zo timide overkwam. 'Misschien kun je er nog wat jus opdoen?'

'Te lang gebakken kalkoen verdrinken in klonterige jus?'

Ze voelde tranen branden achter haar ogen. Moest hij nou echt zo gemeen tegen haar doen waar zijn ouders bij waren? Waar zijn zoon bij was?

'Let op je woorden,' zei zijn vader berispelend. 'Wat is er aan de hand?'

Lawrence reikte naar de fles wijn en schonk zijn glas opnieuw vol. 'Ik zal je vertellen wat er aan de hand is. Mijn liefvallige vrouw vertelde me een paar dagen geleden dat ze me gaat verlaten.'

Melissa's hart begon sneller te kloppen. O nee. Ze had hem nog gesmeekt om het niet hierover te hebben vandaag. Ze wilde dat deze kerst een fijne herinnering werd voor William. 'Vandaag lijkt me niet de dag om dit te bespreken,' zei ze met een trilling in haar stem.

'Waarom niet?'

Ze draaide zich naar William toe, die zijn hoofd gebogen had en naar zijn schoot staaarde. ‘Omdat er met kerst wordt gelachen en we het naar ons zin hebben. Vooral als je bijna vijf jaar oud bent.’

‘En heb je het naar je zin, William?’ vroeg Lawrence op een kille toon aan zijn zoon.

Williams hoofd schoot omhoog. ‘Ja.’

Lawrence bleef hem kil aankijken. ‘Is dat hoe je tegen je ouders praat?’

‘Ja vader.’

‘En wat is er precies voor nodig dan om het naar je zin te maken?’

William leek in de war te zijn en Melissa reikte weer naar zijn hand. Dit keer hield ze hem vast. ‘Je vader wil gewoon weten wat je het leukste vond om te doen vandaag.’

Voor een moment lichtte zijn gezicht op. ‘De cadeautjes van de Kerstman openen.’

Lawrence snoof. ‘De Kerstman?’

‘Ja vader.’

‘Geloof je nou echt dat er een man is die de hele wereld in één nacht afgaat om de kinderen cadeautjes te brengen?’

Melissa ademde scherp in. ‘Waag het niet,’ siste ze. ‘Als je blijft, ik smeed het je, verpest deze dag niet voor hem.’

‘Verpesten?’ Lawrence zette zijn glas zo hard op tafel dat er wijn over de rand klotste dat zich een bloedrode vlek vormde op het witte tafelkleed. ‘Volgens mij ben jij degene hier die iets verpest.’ Zijn blik schoot naar William, die er zo ontzettend klein uitzag in de grote, antieke stoel. ‘Laat me je deze pijn in de toekomst besparen, jongen. Liefde, net zoals de Kerstman, bestaat niet.’

‘Hij bestaat wel,’ schreeuwde William gefrustreerd vanuit zijn stoel. Melissa had hem nog nooit horen schreeuwen tegen zijn vader.

‘Als je dat gelooft dan ben je net zo dom als ik.’

William begon te huilen en terwijl hij wanhopig uit zijn stoel klom, stootte hij zijn bord van de tafel. Het viel kletterend op de grond.

‘Jij verdomde idioot,’ schreeuwde Lawrence.

Melissa stond op en nam haar huilende zoon in haar armen. ‘Jij bent de idioot, Lawrence,’ antwoordde ze, haar stem zo kalm mogelijk. ‘Meneer en mevrouw Raven.’ Ze knikte naar haar schoonouders. ‘Ik laat jullie alleen met jullie zoon. Ik breng William naar boven.’

Ze bracht de rest van de avond door in Williams kamer en speelde spelletjes met hem. Wat veel beter was dan kerst doorbrengen met haar bekrompen schoonouders. Ze was bijna blij om de uitbarsting van Lawrence aan de eettafel. Bijna. Ze zou hem nooit vergeven voor wat hij William net had verteld. Ze probeerde hem ervan te overtuigen dat de Kerstman wel bestond en dat zijn vader maar een grapje maakte toen hij zei dat dat niet zo was, maar ze wist niet zeker of hij haar geloofde.

Toen hij eindelijk lag te slapen, liep Melissa aarzelend terug naar beneden. Daar trof ze Lawrence alleen aan in de woonkamer, starend naar het haardvuur. Het knisperende hout, de warme gloed van de vlammen en de geur van de dennenboom die zij en William zorgvuldig hadden versierd, zou haar een warm en knus kerstgevoel moeten brengen. Dat gebeurde niet.

De man die op de bank zat, was te kil en de sfeer was te gespannen.

‘Eindelijk uitgespeeld?’ Lawrence kwam overeind en liep op haar af, in zijn donkere ogen lag een dreigende blik.

‘Je hebt onze zoon van streek gemaakt vandaag,’ zei ze beschuldigend. Ze probeerde kalm te blijven, maar haar hart ging tekeer. ‘Hoe kon je dat doen?’

Ergernis verscheen op zijn gezicht. ‘Je vertroetelt hem te

veel. Zo wordt hij zwak. Straks is hij nog bang voor zijn eigen schaduw. Hij moet harder worden.'

'Hij is nog niet eens vijf.' Ze waagde het om omhoog te kijken naar hem. 'Ik had je gevraagd om het vandaag niet te hebben over onze scheiding. Het was niet het juiste moment.'

'Ik vond van wel. Mijn ouders hadden recht op de waarheid.' Hij boog zijn hoofd en ze rook wijn in zijn adem samen met zijn exotische aftershave. 'Ik vind je nog steeds ongelooflijk aantrekkelijk, Melissa.'

De woorden, die ze al zo vaak de afgelopen jaren had gehoord, klonken een beetje als het gespin van een kat. Ooit had ze die woorden geloofd. Nu wist ze dat dit zijn manier was om de controle over haar te houden. Het ene moment was hij charmant, het volgende moment wreed. Alles om haar uit balans te brengen. 'En je probeert me nog steeds te manipuleren,' antwoordde ze. Ze draaide haar lichaam weg van het zijne. 'Ik laat me niet meer door jou beïnvloeden of onder druk zetten.' Met haar rug kaarsrecht, duwde ze haar kin naar voren. 'Je kon ermee weggkomen toen ik nog jong en naïef was. Nu ben ik oud genoeg om terug te vechten.'

Lawrence nam een stap terug, zijn lange haar viel naar achteren, waardoor zijn scherpe gelaatstrekken zichtbaar werden. 'Ik zei alleen maar dat mijn vrouw aantrekkelijk is, dat is toch geen manipulatie?'

'Jouw humeur verandert zo snel en ik heb geen zin meer om te raden hoe je je voelt. Ik ben het zat om steeds op mijn tenen te moeten lopen, omdat ik geen idee heb hoe je gaat reageren. Hoe je je zoon gaat behandelen.'

Hij perste zijn lippen op elkaar. 'Zo klink ik net als een monster. Heb ik je ooit geslagen? Ooit pijn gedaan?'

'Fysiek niet.' Verdomme. Haar stem begon te trillen. Ze haalde diep adem voordat ze het volgende zei: 'Je bent vreemdgegaan, Lawrence. Dacht je nou echt dat dat me geen pijn zou doen?'

Hij lachte hard. 'Dat was zo lang geleden en ik had een reden waarom ik dat deed. Die reden heb ik je uitgelegd en heb jij geaccepteerd.'

'Dat betekent niet dat ik het ben vergeten of jou heb vergeven. Ik kan je niet meer vertrouwen. Ik kan je humeur niet vertrouwen. Ik kan er niet op vertrouwen dat je niet weer vreemd zal gaan of dat je William pijn doet. Ik wil niks meer met je te maken hebben.'

'Dat heb je gezegd, ja.' Hij strekte een hand uit en ging met een vinger langs haar wang. 'Weet je nog toen we elkaar voor het eerst ontmoetten? Jij was een model voor mijn nieuwste collectie en ik had nog nooit eerder iemand zo verfijnd gezien als jij. Maar toen ik mezelf voorstelde aan je, was je zo onzeker en verlegen. Ik wist meteen dat jij niet alleen een superster zou worden, maar ook mijn vrouw.'

'En ik ben beide geworden.' Haar leven was van de een op de andere dag veranderd. Hij had haar de spotlights ingeduwd en haar getransformeerd van een jong, verlegen, onbekend model in Melissa Raven, supermodel en de vrouw van de populairste modeontwerper in het land. 'Ik ben nog steeds dankbaar voor wat je voor me hebt gedaan,' voegde ze eraan toe, terwijl ze wegdraaide van zijn aanraking. 'Maar nu wil ik mijn eigen leven gaan leven en niet eentje dat iemand voor me gecreëerd heeft.'

Hij zuchtte en liet zijn hand vallen voordat hij een elegante draai maakte en zich weer op de bank liet zakken. 'Je maakt een fout,' sneerde hij kil. 'Zonder mij zal je carrière instorten.'

'Denk je dat ik het zo belangrijk vind om aangekleed voor de camera te lachen?'

Hij staarde haar boos aan. 'Je zal spijt krijgen wanneer er plots een einde komt aan het luxelevetje dat je gewend bent. Maar ja, dat is dan je eigen schuld. Ik ga je niet smeken om bij me te blijven.'

Ze beet op haar lip en zocht naar de moed om de meest belangrijke vraag te stellen. ‘Wil je nog de voogdij over William?’

Zijn donkere ogen werden groot en hij leek verrast door haar vraag. Toen begon hij te lachen. ‘Natuurlijk niet. Je weet dat ik nooit een kind wilde.’ Zijn lach verdween van zijn gezicht. ‘Maar voor de paparazzi wil ik hem af en toe nog zien.’

‘Prima.’

Ze was blij nu ze wist dat hij niet moeilijk zou doen over de voogdij over William en voor een kort moment wilde ze haar armen om Lawrence heen slaan, om hem te bedanken dat hij hun zoon aan haar overliet. Maar één blik op zijn gezicht deed die impuls verdwijnen. ‘Ik ga naar mijn kamer.’

Hij nam haar nauwlettend in zich op. ‘Het is kerst. Je laat je man toch niet alleen op zo’n... Hoe noemde je het ook alweer? O ja, zo’n speciale dag.’

Ook al wilde ze zo graag ontsnappen naar boven; ze deed het niet. Uit gewoonte, en omdat ze de vrede wilde bewaren tussen hen, deed Melissa wat haar man van haar vroeg. Ze bracht de rest van de avond met hem door.

Later op de avond toen ze de deur naar haar slaapkamer opende, waar ze vorige week naartoe was verhuisd en die naast Williams kamer lag (Lawrence sliep in de kamer aan de andere kant van de gang), beloofde ze zichzelf dat volgend jaar alles anders zou zijn. Zij en William zouden kerst vieren in hun eigen huis zonder Lawrence.

En met een beetje geluk zouden zich kunnen ontspannen en vermaken zonder last te hebben van zijn onderdrukkende invloed.

HOOFDSTUK 1

Melissa zuchtte toen er geklopt werd en ze greep naar de zak met snoepjes die ze in de buurt had liggen. Het leek wel alsof ze alleen met Halloween überhaupt mensen aan de deur kregen. Voorzichtig opende ze de voordeur.

Toen ze zag wie er stond, wilde ze die maar al te graag weer dichtslaan.

‘Lawrence.’

Hij grijnsde naar haar. ‘Melissa.’

Heel even vroeg ze zich af of ze hem binnen moest vragen, maar dat duurde niet lang. Ze was klaar met onderdanig zijn voor Lawrence. Het was nu bijna drie jaar geleden dat ze hem verlaten had. Nu deed ze alleen wat zij wilde en niet wat anderen van haar wilden. ‘Wat doe je hier?’

‘Ga je me niet eerst vragen om binnen te komen?’

‘Nee. Nogmaals, wat doe je hier?’

Hij zuchtte dramatisch. ‘Best, dan bespreken we onze privé-zaken wel hierbuiten. Ik ben hier, lieve Melissa, om te vragen of ik kerst met mijn zoon mag vieren dit jaar.’

Elke cel in haar lichaam leek op dat moment te bevriezen.

Ze had spijt dat ze Lawrence had laten weten waar ze naartoe was verhuisd. Toentertijd had ze nog hoop dat hij misschien zou veranderen als ze bij hem weg was. Dat hij misschien op een ochtend wakker zou worden en zich zou realiseren hoe gelukkig hij zichzelf kon prijzen met zo'n prachtige zoon. Dat hij een fatsoenlijke relatie met hem zou willen opbouwen, eentje die is ontstaan uit liefde en geduld, niet uit onverschilligheid en overheersing.

De afgelopen jaren had ze zich gerealiseerd hoe dom ze was geweest om dat te hopen.

'Kerst?' bracht ze uiteindelijk uit. 'Ik kan toch niet zo ver vooruitplannen? Ik heb er zelf nog niet eens over nagedacht.'

'Dat is waarom ik er nu over begin. Volgende maand ben ik veel in Amerika, maar ik ben terug in Engeland voor Kerstmis. Evangeline wil hem ontmoeten.'

'Evangeline?' Ze dacht meteen aan de donkerharige vrouw waarmee ze de catwalk en haar man gedeeld had. Evangeline lachte nooit, omdat ze daar rimpels van kreeg en ook praatte ze nooit met de andere modellen, omdat ze dacht dat ze beter was dan hen allemaal. 'Waarom?'

'Hoe bedoel je waarom?'

'Waarom wil zij William zien?'

'Omdat hij mijn zoon is.'

Dat Lawrence uitging met die bitch was duidelijk, maar ze voelde er niets bij. Ze was niet boos, bitter of jaloers. Ze voelde gewoon niks. Ze glimlachte bijna. Bijna. 'Waarom wil jij William zien?'

Lawrence schonk haar een van zijn arrogante lachjes. 'De meeste vaders willen toch hun zoon zien? Vooral met kerst?'

'Jij bent niet zoals de meeste vaders. Ik kan je haast niet eens een vader noemen.'

'Kom op, nu ben je gewoon gemeen.' Hij schudde afkeurend met zijn hoofd. 'Ik kan er niks aan doen dat ik de afge-

lopen jaren zo vaak naar het buitenland moest. Laten we het erop houden dat ik het goed wil maken.'

'Ik denk eerder dat je je reputatie wilt verbeteren.' Ze kende haar ex-man en ook de modewereld waar hij zo door gedreven was. Als een van de grootste modeontwerpers in het land was hij constant op zoek naar nieuwe trends, waarvan hij er veel overnam in zijn eigen leven. Toen ze hem voor het eerst ontmoette, was hij een verfijnde man en vrijgezel. Een feestbeest die van zijn vrijheid genoot na een strenge jeugd. Toen hij met haar trouwde, veranderde hij in de charmante, attente man. Zo deed hij zich tenminste voor als er een camera in de buurt was. Sinds hun scheiding is zijn reputatie achteruitgegaan. 'Wil je nu William gebruiken om je imago weer op te krikken? Ga je nu voor de prijs van "de beste vader van de wereld"?'

'Sarcasme past niet bij je.' Hij keek minachtend, zijn gezicht stond wreed.

'Wat voor reden je ook hebt, je kan hem niet zomaar meenemen voor een paar dagen. Hij kent je nauwelijks. Het zou hem alleen maar bang maken.'

'Is hij nog steeds bang voor zijn eigen schaduw?'

Ze greep de deurklink steviger vast. 'William is een verlegen en gevoelig kind van zeven dat liefde en steun nodig heeft. Geen wispelturige vader die hem pest.'

Lawrence perste zijn lippen op elkaar. 'Je overdrijft. Ik probeer hem alleen maar discipline bij te brengen, dat is wat die jongen nodig heeft. Daarnaast heb ik het recht om hem te zien.'

'Maar het is mijn taak om te doen wat het beste voor hem is. Godsamme, Lawrence, je hebt hem maar één keer gezien sinds we uit elkaar zijn.' En die vreselijke middag zou ze nooit meer vergeten. 'Als je echt een relatie met je zoon wilt opbouwen, dan kan ik je niet tegenhouden. Maar dat zul je op mijn manier moeten doen of helemaal niet.' Melissa was

verbaasd hoe kalm ze klonk. Aan de toon van haar stem zou hij nooit kunnen raden hoe erg ze huiverde vanbinnen. Hoe bang ze was dat Lawrence haar aan de kant zou duwen en William zou meenemen.

‘En wat is jouw manier?’ vroeg Lawrence. Hij leunde met zijn schouder tegen de muur en met zijn handen nonchalant in zijn zakken.

‘We gaan met z’n allen iets doen en ik kies waar en wanneer.’

Lawrence snoof. ‘O, lieve Melissa, ik denk niet dat jij die keuze mag maken. In het echtscheidingsconvenant staat dat ik hem mag zien wanneer ik wil.’ Zijn donkere blik gleed over haar gezicht, onderzoekend. ‘Je bent hard geworden en niet meer het verlegen meisje waarmee ik getrouwd was. Deze nieuwe jij staat je niet.’ Hij ging rechtop staan en schoof zijn flamboyante wijnrode fedora goed op zijn hoofd. ‘Ik spreek je nog wel.’ Melissa wachtte tot hij was weggereden voordat ze de deur dichtsloeg en op de onderste trede van de trap neerzakte. God, ze wilde dat hij gelijk had en dat ze echt taaier was geworden dan het meisje met wie hij getrouwd was geweest. Als ze dat was dan zou ze zich niet zo bang voelen elke keer als ze hem zag. Nu ze achtentwintig was, had ze misschien wat meer zelfvertrouwen gekregen, maar diep vanbinnen was ze nog steeds geïntimideerd door hem en ze haatte dat.

‘Mam, gaat alles goed?’ William stond bovenaan de trap, zijn donkere haar stond op rare plekken rechtovereind en zijn ronde, grijze ogen stonden bezorgd.

Ze forceerde een brede lach op haar gezicht voordat ze opstond en hem wenkte. ‘Natuurlijk gaat het goed met me. Kom op, jongeman, ik ga theezetten en ik moet je iets vertellen.’

Hij keek behoedzaam. ‘Gaat het over pap?’

Haar hart perste pijnlijk samen. ‘Waarom denk je dat?’

‘Ik weet dat hij dat net was aan de deur.’

Ze vroeg zich of hoeveel hij had gehoord van hun gesprek – blijkbaar genoeg om zich zorgen te maken. Ze pakte zijn hand en kneep er even kort in. ‘Je vader wilde mij gewoon even spreken, dat is alles. Nou, laten we de keuken ingaan zodat ik je kan vertellen over die tennislessen die ik voor je aan het boeken ben.’

‘Simon tennist.’

Een opgelucht gevoel ging er door haar heen toen ze zag dat de bezorgdheid van zijn gezicht was verdwenen.

Ze lachte. ‘Dat weet ik. Zou jij ook willen tennissen?’

Hij trok zijn neus op. ‘Maar het is winter. Niemand tennist in de winter.’

‘Jawel hoor. Als je binnen speelt, kun je het hele jaar door tennissen. Ik vond het vroeger geweldig om te doen.’

William haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’

Ze onderdrukte een zucht. William was altijd zo terughoudend als het aankwam op iets nieuws. ‘Nou, ik keek altijd graag naar een tennisser die toevallig Simons oom is en een eigen tennisclub heeft waar je ook binnen kan spelen. Zelfs als het sneeuwt.’ Ook al was ze wantrouwig geworden op het gebied van mannen dankzij Lawrence, en dan met name rijke, succesvolle, overdreven zelfverzekerde mannen, was ze niet helemaal tegen het idee om van een afstandje Daniel McCormack te bewonderen.

‘Gaat het sneeuwen?’ Williams ogen lichtten op in blijdschap toen hij dat laatste hoorde wat ze had gezegd. ‘Ik wil dat het gaat sneeuwen met kerst.’

‘Dat duurt nog even.’ Glimlachend boog ze zich naar voren en drukte ze een kus op zijn hoofd. ‘Maar wie weet, misschien ligt er tegen die tijd wel sneeuw als je gaat tennissen. Misschien moet je zelfs de rackets aan je schoenen vastmaken om door te sneeuw te kunnen lopen.’

Hij begon te giechelen en het geluid gaf haar een warm gevoel vanbinnen. Ze wilde alleen dat ze het vaker hoorde.

DANIEL ZAT TEGENOVER zijn zus in het café van zijn tennisclub. Hij staaarde haar aan over zijn kop koffie. ‘Dus als ik het goed begrijp, wil je dat ik plaats maak in mijn trainingen voor het verlegen, zevenjarige kind van jouw vriendin? Ik moet vriendelijk zijn en haar zich welkom laten voelen, maar ik mag haar absoluut niet proberen te versieren?’

Alice glimlachte lief naar hem. ‘Ik heb altijd al geweten dat je dingen snel oppakt. Kom op, je kan vast wel een plekje vinden voor kleine William, toch? Ze betaalt je heus wel hoor. Ze is niet arm. En Simon zou het geweldig vinden om een vriend in dezelfde groep te hebben.’

Daniel zuchtte en hield zijn handen achter zijn rug om zijn schouders te strekken. Door een blessure moest hij een paar jaar geleden zijn carrière als professioneel tennisser opgeven en zo af en toe voelde hij nog een steek in zijn rechterschouder waar hij geopereerd was. De pijn werd erger wanneer hij zich gespannen voelde, zoals nu. Zussen. ‘Ik kan vast wel een plekje voor hem vinden, ja. Maar als zijn moeder zo leuk is als jij zegt dat ze is, waarom mag ik dan geen praatje met haar maken? Ze is vrijgezel, toch?’

Alice leunde achterover in haar stoel. Ze leken op elkaar, hadden beiden donker haar en bruine ogen, maar qua gedrag verschilden ze. Terwijl hij kalm en geduldig was, was Alice onstuimig. Hij was relaxed en zorgeloos, behalve op de tennisbaan, maar Alice had een levendig sociaal leven en kon humeurig zijn. Daniel was drieëndertig en nog steeds vrijgezel. Alice, drie jaar ouder dan hij, was nu voor de derde keer getrouwd.

‘We hebben het wel over Melissa Raven, Daniel. Heb je nog nooit van haar gehoord?’

Daniel dacht na, maar er schoot hem niks te binnen. 'Moet dat dan?'

Alice liet een geërgerde zucht horen. 'Ze was jarenlang het gezicht van het modemerken Raven. Je hebt wel eens van Raven gehoord toch? Ik weet zeker dat je ergens een pak van dat merk hebt hangen in je kast waar je gewoon niks van afweet.'

'Hé, als we elkaars kledingkeuzes gaan beledigen dan weet ik ook nog wel een paar verschrikkingen op te noemen waar jij in gelopen hebt. Ik kan me nog die fluorescerende groene jurk herinneren.'

Ze stak haar tong naar hem uit op die manier zoals zussen dat nou eenmaal deden. 'Ik probeerde je alleen maar duidelijk te maken dat Melissa een beroemd model was en dat Lawrence Raven, de wereldberoemde modeontwerper, haar man was.'

'Ik neem aan dat ze nu gescheiden zijn?'

'Ja, en ze heeft nu haar meisjesnaam terug. Stanford. Ik ken haar nog maar twee jaar sinds William en Simon bevriend zijn geraakt, maar ik ken haar lang genoeg om te weten dat ze niet graag over haar huwelijk praat. Ik denk dat ze het moeilijk heeft gehad en nog steeds erg wantrouwig is en pijnlijke herinneringen heeft. Ze heeft me verteld dat ze het heeft opgegeven als het aankomt op mannen.'

Daniel duwde zijn lege kop aan de kant en trok een donkere wenkbrauw op. 'In dat geval hoeven jullie je geen zorgen te maken om mij.'

'O nee, ik ken je veel te goed. Ze is precies jouw type, dus ik weet zeker dat je het niet kan laten om te proberen haar te versieren.'

'Ten eerste, ik probeer nooit. Ik versier gewoon. Ten tweede, wat bedoel je met precies mijn type? Ik wist niet dat ik een type had.'

Alice grijnsde. 'Geen type als in blond versus brunette,

nee. Maar je gaat wel altijd voor vrouwen die prachtig zijn én slim. Vervolgens word je teleurgesteld, omdat die combinatie vaak gepaard gaat met arrogantie en opdringerigheid, wat jij haat. Melissa is ongelooflijk mooi, slim, maar meestal best verlegen.'

Daniel, die zich nu licht geërgerd begon te voelen, wierp een blik op zijn horloge. 'Ook al praat ik graag verder over wat nou precies mijn type is en waar ik op val, ik ben bang dat ik moet gaan.' Hij stond op van zijn stoel en strekte zijn lange, gespierde benen. Hij droeg een donkerblauwe sportbroek. Met een lengte van bijna twee meter, was hij groter dan de meeste mensen die hij kende, inclusief zijn zus. Hij boog zich naar voren en zoende haar wang. 'Vertel die vriendin van jou maar dat zij en William volgende week langs mogen komen. En ik beloof dat ik mijn handen thuis houd.' Hij liep een paar stappen weg voordat hij Alice een knipoog gaf over zijn schouder. 'Voor nu dan.'

HOOFDSTUK 2

Daniel vloekte zachtjes toen hij de twee vrouwen en twee jongens langs de receptie op hem af zag lopen. Hij haatte het wanneer zijn zus gelijk had. Zelfs van een afstandje en zonder een woord met haar gewisseld te hebben, kon Daniel zien dat de lange, slanke, blonde vrouw die naast Alice liep, absoluut zijn type was. Ze liep net zo sierlijk zoals die modellen op tv dat deden. Haar hoofd hield ze hoog en ze bewoog elegant. Toen ze dichterbij kwamen, zag hij haar opvallend hoekige gelaatstrekken. Hier kan ik niet op vallen, dacht hij toen zijn zus naar hem zwaaide. Melissa's lippen waren te vol, haar grijze ogen te groot en haar jukbeenderen te scherp. Toch, toen ze voor hem tot stilstand kwam, kon Daniel alleen maar staren. Natuurlijk viel hij voor haar als een blok. Die combinatie was prachtig.

'Daniel, dit is Melissa en haar zoon William.' Hij was zich er maar vaag van bewust dat Alice ze aan hem voorstelde. Hij was volledig gefocust op Melissa.

'Oom Daniel, ik ga je inmaken vandaag.'

Zijn op en neer springende neefje, Simon, haalde Daniel uit zijn trance en hij greep de benen van de jongen vast om

hem ondersteboven te houden. ‘Wat zei je daar?’ vroeg hij luid, terwijl hij hem heen en weer slingerde.

‘Ik zei dat ik je ging inmaken,’ giechelde Simon ondersteboven.

Hij tilde Simon langzaam omhoog en liet hem vervolgens weer zakken, iets wat hij al deed toen zijn neefje nog maar een peuter was. ‘Wie is de beste tennisser van de familie?’ gromde hij en hij hield Simons gezicht gevaarlijk dicht bij de grond.

‘Dat ben jij,’ gilte Simon, die overduidelijk weer met beide benen op de grond wilde staan.

Terwijl hij zijn neefje weer langzaam terugzette, wierp Daniel een blik op de stille jongen die naast Melissa stond. ‘Denk jij dat je me kan verslaan, William?’ vroeg hij grijnzend.

William kromp ineen en greep zijn moeders hand steviger vast. ‘Nee, meneer,’ antwoordde hij zachtjes met een onzekere blik in zijn ogen.

‘Zeg je dat alleen maar omdat je niet wilt dat ik je ondersteboven houd?’ opperde Daniel, zijn stem nu veel zachter.

William was wel echt een verlegen jongen.

‘Ja,’ fluisterde William.

Daniel wachtte tot de jongen zou lachen, maar zijn serieuze gezicht verdween niet. ‘Dat is erg slim van je. Misschien kun je Simon wel leren wat verstandiger te zijn.’ Hij ging met zijn hand door zijn neefjes haar voordat hij zijn aandacht weer richtte op Williams moeder. ‘Nu is het misschien een goed moment om je te laten weten dat ik niet alle kinderen zo ondersteboven houd. Alleen familie van me.’

‘Goed om te horen.’

Even staarde Daniel in haar lichtgrijze ogen, maar toen wendde ze haar blik af naar de grond.

Verdorie, hij had haar vast in verlegenheid gebracht.

‘Heb je al een nieuw racket voor me gekocht?’ vroeg zijn

neefje, de ongemakkelijke stilte doorbrekend.

‘Simon,’ zei Alice waarschuwend. ‘Ook al is het Daniel, dat was onbeleefd.’

‘Bedankt, denk ik.’ Hij glimlachte spottend naar zijn zus voordat hij zich naar Simon toedraaide. ‘Waarom zou ik een nieuw racket voor jou moeten kopen?’

‘Omdat het bijna kerst is.’

‘Oké, vertel op. Naast het feit dat het net november is, waarom zou ik een nieuw racket voor jou moeten kopen, omdat het bijna kerst is?’

‘Omdat je er elk jaar eentje voor me koopt.’

Daniel beet op zijn lip toen Simon in lachen uitbarstte over zijn eigen grap. ‘Misschien ben ik dit jaar wel niet zo voorspelbaar.’

‘Nah. Ik vind het leuk dat je voorspe... nog wat bent. Ik krijg dan een cool racket.’

Nu begon Alice ook te lachen. Zijn blik viel op Melissa en hij zag dat zij, in tegenstelling tot de rest, wegkeek van het gesprek, alsof ze zich niet op haar gemak voelde.

Toen iedereen was uitgelachen, schraapte ze haar keel. ‘Bedankt dat William hier mag komen tennissen. Ik weet dat je helemaal volgeboekt bent en ik waardeer het erg.’

‘Geen probleem.’ Hij kon zijn ogen niet van haar afhaken. Als Alice gelijk had, en Melissa echt mannen had opgegeven, dan was dat zeker zonde.

‘Zal ik de jongens helpen, terwijl jij en Melissa de details bespreken?’ Alice’ blik zei genoeg. Waag het eens om te flirten of om haar mee uit te vragen.

‘Komt in orde,’ antwoordde hij, zowel op haar verbale als haar non-verbale verklaring. Hij draaide zich om naar Melissa en glimlachte bemoedigend. ‘Kom je mee?’

Haar blik ging van hem naar haar zoon. Wilde ze niet alleen met hem zijn of wilde ze haar zoon niet uit het oog verliezen? ‘Het zal niet lang duren,’ verzekerde hij haar,

hoewel hij zich afvroeg of dat haar gerust zou stellen, als ze juist twijfelde om met h em alleen te zijn. Toch volgde ze hem door een van de gangen van het gebouw en dat was tenminste iets van vooruitgang.

MELISSA LIEP ACHTER de reus van een man aan die de broer was van haar vriendin. Hij leek aardig en makkelijk in de omgang, maar toch voelde ze zich een tikkeltje ongemakkelijk. Ze wilde zich geveid voelen door de bewonderende blik van Daniel – ze had tenslotte al jaren een crush op deze man – maar in plaats daarvan voelde ze zich niet prettig.

Ze had gewoon geen zin om zo bekeken te worden door welke man dan ook. Zelfs als het er eentje was die net zo aantrekkelijk in het echt was als op de tv.

Daniel opende de deur en liet haar binnen in een groot kantoor dat grotendeels in beslag werd genomen door een zwart bureau met daarop een brievenbak, die zo vol zat dat hij het haast begaf. Naast het bureau stond een glazen vitrinekast die volstond met zilveren trofeeën.

‘Zijn die allemaal van jou?’ Ze knikte naar de kast.

Hij grijnsde en de schaapachtige uitdrukking op zijn gezicht had ze niet verwacht bij een atleet van bijna twee meter lang. ‘Ja. Ik weet dat het cliché is om de trofeeën zo op te stellen, maar ik dacht dat ze hier wel beter zouden staan dan thuis op de schoorsteenmantel. Hij lachte om zichzelf. ‘Daar komt bij dat ze me bloed, zweet en tranen hebben gekost. Ik ben het mezelf verschuldigd om er een beetje mee te pronken.’

‘Je hebt gelijk.’ Ze heeft hem meerdere zien winnen ook.

Terwijl Daniel achter zijn bureau ging zitten, nam Melissa behoedzaam plaats in de zwarte leren stoel ertegenover. Toen de man tegenover haar nog tenniste, stond hij bekend als knap en charmant en nu zag ze zeker waarom. Zijn afge-

trainde lichaam in combinatie met zijn donkere en aantrekkelijke looks, fascinerende bruine ogen en zijn oogverblindende lach, was moeilijk te weerstaan.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

Ze knipperde. ‘Sorry?’

‘Je staart me zo aan. Begrijp me niet verkeerd, ik vind het niet erg wanneer een vrouw zo naar me staart, maar ik krijg het idee dat er bij jou iets meer achter zit dan alleen mijn uiterlijk.’

‘O nee hoor.’ Zijn mondhoeken trokken omhoog en ze realiseerde zich hoe dat klonken. ‘Ik bedoel niet... Nou, om eerlijk te zijn, dacht ik eraan hoe ontspannen je overkwam. En toen herinnerde ik me hoe je je charme altijd in de strijd gooide tijdens tenniswedstrijden.’

Hij lachte en leek verrast. ‘Deed ik dat?’

‘Je weet best dat je dat deed. Het ene moment vermaak je het publiek met een gevatte grap en het volgende moment vernietig je je niet-oplettende tegenstander. Ik geloof dat ze je de Lachende Sluipmoordenaar noemen.’

Hij lachte, moest hoesten en lachte toen opnieuw. ‘O, man. Ik wist niet dat je fan was van tennis.’

Ze voelde een blos opkomen, iets wat haar al in jaren niet was overkomen. ‘Ik was niet zomaar een tennisan, gaf ze toe. ‘Ik was fan van Daniel McCormack.’

Zijn blik boorde in die van haar en ze was voor een moment in de ban van zijn donkere, bruine ogen. Een fijn gevoel be kroop haar, eentje dat ze bijna vergeten was, en dat haar zintuigen kietelde.

‘Heeft William al eens eerder getennist?’

Ze was blij dat het gesprek overging op iets anders en ze glimlachte. ‘Nee, niet echt. Ik heb wel eens op een tennisbaan met hem gestaan en met hem geoefend om de bal te raken, maar hij heeft nooit officieel les gehad.’

‘Vond hij het leuk?’